

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

solentque Deus utramque in suis sponſis coniungere: non ſolum ut illæ non impugnant; ſed etiam, ſe alij abantur, aut illas interurbate audeant. Nam ſi pulchritudo permouet cor eam aſpicientis: rara perſonæ pulchræ Modestia illud cohibet ac reprimi; ne dicere audeat, aut facere aliquid, quod offendat eam: quæ puritatem, & Modestiam præ ſe fert. Vtrumque fuit in Sacratiffima Virgine Domina noſtra cum ſingulari eminentia. nam (vt S. Thomas & alij Doctores aſſerunt) cum eſſet pulcherrima: ad eò tamen rara eius Modestia & compositio fuit: vt ex ipſo eius aſpectu homines permouerentur, & aſſicerentur ad Caſtiram; & ſi quas alias habebant tentationes; ipſo eius aſpectu conquieſcebant & componebantur: quem admodum S. Ambroſius pie perpendit, dicens: tanta erat eius gratia, vt non ſolum in ſe Virginitatem ſeruaret; ſed etiam ſi quos viſeret, integritatis in ſigne conferret. Et ita exiſtimo illam facere conſueuiſſe, quoties cum ſuo ſponſo Iosepho agebat; cuius caſtitas creſcebat magis, & profundius in eo radicabatur: cum illam aut aſpiceret, aut alloqueretur. Eandem excellentiam cum maſori adhuc exceſſu habuit Chriſtus D. N. qui, cum admirabilis eſſet pulchritudinis, ad eò tamen erat ſingularis & præcellens eius modestia, & iplendor ſanctitatis, ac diuinitatis, qui diuinam eius faciem ſuffundebat, vt à nemine vnquam inordinatè cõcupiſceretur, ſed honeſtatem potius infunderet omnibus, ipſum aſpicientibus. Quamuis autem modestiæ virtus per ſe ipſam ſolum non ſufficiat, (vt ait idem S. Thomas) ad rem adeo inſignem & excellentem præſtandam abſq; alio ſpeciali dono ipſam comitante; non tamen ipſa parum ad id cõducit. Ac propterea digna eſt quæ magno ſtudio procuretur.

§. II.

EX DYABVS his Modestiæ excellentijs, quibus ad eò ornatum & conſeruationem Caſtiritatis iuuat ac promouet, ſequuntur alia non minoris momenti, & ad perfectionem noſtram, & bonum proximorum.

NAM imprimis, Modestia magnam adfert authoritatem & opinionem ei, qui illa præditus eſt: & propter eam diligitur, & in honore omnium eſt, ac veneratione, eò quòd indicium ſit egregiarum ipſius virtutum. Iuxta illud quod S. Iob de ſe ipſo dixit: *ſi quando ridebam ad eos, non credebant: & lux vultus mei non cadebat in terram.* voluit Eniſignificare: ſe in tanta veneratione fuiſſe apud omnes, ob Modestiam & grauitatem ſuam; vt etiam ſi quando coram eis rideret, non tamen aliquid de reuerentia, & veneratione diminerent; nec id leuati alicui, ſed potius prudentiæ & grauitati tribuerent; aut occulto alicui myſterio, quòd ipſi non aſſequerentur. Quod verò dicit: *lux vultus mei non cadebat in terram,* propterea addidit: quòd nihil ipſe vnquam faceret, propter quòd non poſſet abſq; verecundia oculos ſuos in cælum eleuare; aut modeſtè eos aſpicere, quibus cū agebat. *Lux vultus ſui* appellat ipſam virtus

Modestia
fuit in B. V.
ſingularis,
In 3. D. 9. c.
a. 1. q. 1. ad. 4.
Vide Suarez
in 5. P. T. 5.
1. Diſp. 2.
ſectio 2. Li.
de Inſtitu.
Virgi c. 7.
Modestia
in Chriſto
maxima
fuit.

ſuprà.

I.

II.

Modestia
authorita-
tem adfert
homini
a Iob. 9. 24

Lux vultus
eſt mode-
ſtia grauis

Tem. 3.

T

mode

b 2. Mach.
15. 12
c cap. 4. 37.

2.
Modestia
Ecclesiam
ædificat.

Lib. 2. de
Virgin.
Virgines
singularem
habeant
modestiam

In eius vita
Lib. 2. c. 1.
circa finem.

Modestia
omnes mi-
rantur.

modestiam latam, & grauem: quæ in omni loco, & tempore, & in omnibus negotijs, & occupationibus ita splendebat, ut nihil videretur quod lucem illam obscuraret, aut turbaret; aut aliquo pudore vultum ipsius contingeret, quasi ipsa persona indignum. Talis fuit summi Sacerdotis Onia modestia: quæ diuina Scriptura *b verecundiam visum, modestum moribus, & eloquio decorum* appellat. Quia tamen ad eum omnibus erat charus, ut in eius morte etiam ipse *c Rex Antiochus contristatus fuerit, & lachrymas fuderit, recordatus defuncti sobrietate & modestia*.

Hinc oritur, quod Modestia plurimum ædificet Ecclesiam, suauemque affert odorem per totam Ciuitatem & familiam. Estque quasi mutus concionator: (ut S Petrus dixit) sine verbo sanctitatem eam habentis manifestat; & promouet fidei. a vera religionis eam docetis, opinionem & æstimationem; confundit dæmones; peccatores conuertit; Iustus spiritum & animum addit; omnesque impellit ad virtutem diligendam; Deumque à quo illa procedit glorificandum. Nam quemadmodum Reges & Principes egregia Domus, & palatia ad suam habitationem ædificantes, valde delectantur, quod eorum frontispicia sumptuosa valde sint, & spectabilia, ut spectantem rapiant in admirationem; & ad interiora lustranda alliciant & inuicent (inquit S Ambrosius loquens de sanctissimæ Virginis D. nostræ modestia) Virgines, & animæ castæ ac sanctæ, quæ templa sunt viua spiritus sancti habitationes ac palatia in quibus habitat ipse Deus, habere debent splendida quidam ac præclara frontispicia cum diuina quadam modestia & grauitate, quæ mundum totum rapiat in admirationem; sitque testimonium inestimabilium diuitiarum, quæ interioribus reconditæ manent. Ac propter hoc rararum Religionum Fundatores maxima cura studuerunt ditissimum huiusmodi frontispicium collocare in viuis domibus, quas erigebant; congregationibus scilicet suorum Religiosorum ac Religiosarum, ut sæculares eos aspicientes ædificarentur & admirarentur: conuicentes ex ipso frontispicium interni ædificij amplitudinem, & ita allicerentur, & afficerentur ad ingrediendum, & possidendum præclarum adeo ædificium. Admirabile fuit hoc genere exemplum S. Bernardi ac primorum eius Monachorum in Clunio valle, quod ingressus fuit Summus Pontifex Innocentius II cum multis Cardinalibus, Episcopis, & alijs Galliarum Magnatibus. Et cum Monachi (qui plures sexcentis erant) Jobuiam Pontifici exirent, summam omnes grauitatem modestiam & externam compositionem ostenderunt, oculis omnium humo defixis, nec vagabunda curiositate circumductis, sed complois palpebris, ipsi quidem neminem viderent, ab omnibus tamen viderentur, sponte abstinentes ab externæ illius pompæ aspectu, quam sæculares homines, quasi fascinati, libentissimè aspiciunt. Cum que Pontifex ceterique Principes tale spectaculum Religiosorum viderent, admirati, ac ædificati, non poterant à christo continere: videntes quantum interesset inter modestiam religio-

& ea quæ mūdus magni facit. Eandē viā tenuerūt S. Dominicus, S. Frācisus, & Pater noster S. Ignatius, primūq; harū Religionū Professores: qui oēs ad eō fuerunt Modestiam studiosi, vt si in illis iurijs simile quid occurrisset, quod in Clara-alle. eandē prætulissent modestiā. Nec prætermittā hic insinuare, quanti Pater noster S. Ignatius virtutē hanc fecerit; siquidem speciales de ea regulas instituit, summaq; diligentia earū promulgationē cōm. dauit: ipseq; Dominus noster (vt in eius vita refertur) iudicia dedit, quod sibi in eis complaceret. Et inter alias causas, cur nō præscriberet propriū aliquē habitū suis Religiosis, vna fuit: vt hac ratione obstringeret illos ac impelleret, vt rara sua Modestia, & Religiosa grauitas illis esset instar Habitus, quo dignoscerentur, æstimarentur, ac discernerentur à reliquis Sacerdotibus & secularibus.

Hinc tertia oritur veræ Modestiam præstantia; qua Christianus, Religiosus, & Virgo ambulant in veritate, iuxta id quod professio & status proprius exigit Nam (vt S. Thomas inquit) ad veritatem spectat, corporis motus dīgtere; talem se exteriori professio requirit, conformando: iuxta regulam S. Augustini, quæ habet: In omnibus motibus vestris, nihil sit, quod cuiusquā ostendat aspectum; sed quod vestram deceat sanctitatem. Nam quemadmodū Principes & Magnates grauitatem & Modestiam seruant ad suam dignitatem pertinentem: ita decet, filios Dei, & magnæ perfectionis cultores Modestiam illam custodire, quam eorum dignitas exigit. Et vt S. Bernardus dixit: professionis propriæ memoria quasi Pædagogus & excitator esse debet, qui eius moderationis eos moneat, quā in omnib⁹ suis reb⁹ seruare debeāt.

His accedit, quod Modestia etiam reddit hominē aptiorem ad agendum cum Deo; & ad familiaritatem illam arctam, quam cum animabus, sponis suis habere solet: quemadmodum Apostolus insinuauit, cum postquā dixisset: *modestia vestra nota sit omnibus hominibus, adiecit: petitiones nostras innotescere apud Deum.* Modestia enim multum confert ad cordis tranquillitatem, qua possit rerum æternarum meditationi meliùs attendere; & *sapientia* item, qua *desursum est*, (vt ait S. Iacobus) *primū quidem pudica, deinde pacifica & modesta est*; habitatq; *in spiritu quieto & modesto, qui est in conspectu Dei locuples*: quem ad suam præsentiam admittere valde delectatur Deus. Et quemadmodum templum bene purgatum & exornatum, inuitat homines ad libenter in eo manendum, & pietatis opera exercenda: ita *spiritus quietus & modestus* excitat sese ad orationem: & ipse Dominus libenter ac diu cum ipso conuersatur. Et cum huiusmodi amicitiam contrahere dū aliquo vult, talē prius Modestiam modū ei inspirat. Ad cuius confirmationē refert S. Greg. de quadā Virgine nomine Musa: cui per visionē sancta Dei genetrixi Virgo Maria apparuit eā multis puellis eius coræuis, cui Musæ optanti, se reliquis coniungere,

Fundatores religionum modestiam studiosissimi.

3.

2. 2. q. 168. n.

1. ad 3. q. 4.

Reg. 3.

In omni

motu nihil

sit offendens

oculos

proximi

4.

Modestia

apud facit

hominem

ad agendum

cum Deo.

d. Phil. 4. 5.

c. Iacobi. 3.

17.

11. Petr. 3. 4.

Spiritus

quietus

se excitat

ad orationem.

Lib. 4. Dial.

c. 17.

dixit ipsa Virgo sanctissima: vt nihil vltra leue & puellare ageret, & à iocis abstineret, sciens quod inter easdem Virgines quas viderat, ad obsequium die trigesimo veniret. Quibus visis in cunctis suis moribus puella mutata est, vt omnem leuitatem puellaris vitæ magna grauitate dederet omnibus, qui eam videbant, stupentibus. Reuelatio verò, quam habuit de sua morte, ita ad punctum executioni est demandata, quemadmodum ipsa consilium sequuta est, quod acceperat.

5.
f Job. 28. 25.
Modestia
Donū Dei
Lib. 9. Mo.
val. 6. 4.
Modestia
Dei timori
iungi de-
bet.

g Pro. 12. 4.
h Psal. 4. 5.

Ex Cassia-
no Collat.
12. 5. 3.

Immode-
stia oritur
ex vitijs
grauiissimis

Deformat
nominem
immode-
stia.
a Len. 15. 45

Denique hæc Modestia, donū est Domini nostri, de quo dicitur apud Iob quod fecerit ventus pondus: Hominibus enim ex se vagis, & inconstantibus pondus adhibet & grauitatem Modestia, vt eā decentiā & tranquillitatem uentur, quā decet; aut (vt S. Gregorius interpretatur) vitis contemptum pondus tribuit, & grauitatem spiritus, vt carnis leuitatem & mutabilitatem reprimant. Hoc autem pondus & Modestia, vt vera sit ac solida innotet, debet reuerenti Dei timori, cuius meminit Sapiens, cum dixit: *g finis Modestie timor Domini*; & actuali memoriæ Dei præsentis & assistentiæ in omnibus & tempore cuius meminit S. Apostolus, cum dixit: *h modestia vestra in omnibus hominibus: Dominus enim prope est*, quasi monere, vt quæuis Modestia debeat esse publica: intentio tamē esse debet occulta. Modestia vestra omnibus hominibus debet esse conspicua: sed non propterea, vt illis; sed vt illi placeatis: qui magis prope est, quàm illi. Quod si præsentia Regum ac Principum famulos ac subditos reddit modestos: quantò est magis rationis instantaneum vt Creatoris præsentia modestas & compositas reddat creaturas. Tunc enim modestia erit continua, & perseuerans, publicè, & occultè, coram alijs, & seorsim ab illis; in rebus magnis, & paruis: nihil enim quod moueat, fieri debet coram Deo, cui infinita debetur reuerentia.

§. III.

Immodestia detrimens.

PRÆDICTÆ Excellentie Modestis adhuc melius intelligentur, si dixerimus referamus Immodestiam, quæ ei aduersatur: hæc enim est deformitas quæ & morbus, aut exterior hominis dissolutio, quæ ex aegritudine, ac deordinatione Passionum interiori oritur: nominatim autem superbia, & vanitas; aut ira, & impatientia; aut curiositate, & aeternitate animi; aut à nimia insensualitate, siue excessu in gaudio, aut tristitia. Omnes enim passionis, qualesmine facto, conantur Modestiam destruere, edentes externa signa innotationis & perturbationis, quæ ipsæ habent. Eū in modū quo lepra est morbus exteriorum carnem partem deturpans varijs maculis, & viceribus, ex corruptis intus latente humore prouenientibus: ita Immodestia est vitium deturpans, ac deformans corpus, eod quod talis sit spiritus, qui latet. Et quædam modum olim iubebat Deus, a vt quicumque maculatus esset lepra haberes